PARIKKALAN LATUPIIAT JA POJAT ry.

JÄSENKIRJE 4.2026

Toimelias kesä ja upea retkisyksy kääntyy vääjäämättä kohti talvea ja Joulua. Kalenterin mukaisiin tapahtumiin kuuluu Syyskokous ja Pikkujoulut. Tule mukaan vaikuttamaan vuoden 2027 toimintaan.

SYYSKOKOUS järjestetään su 15.11.2026 klo 15 Särkisalmen Seudun Metsästysyhdistyksen majalla (Savonlinnantie 571). Käsitellään sääntömääräiset asiat. Tervetuloa.

-Hallitus-

Pikkujoulut vietetään puuron merkeissä syyskokouksen yhteydessä. Juomme myös torttukahvit ja illan päätteeksi on saunomismahdollisuus. Ilmoittautuminen tarjoilun takia viimeistään 1.11. mennessä Tiinalle viestillä, p. 0505855511

Torstaipyöräilyn päättäjäiset kokosi mukavasti jäseniä lohikeiton äärelle Oronmyllylle 27.8. Mukana oli pyöräilijöitä sekä ei pyöräilijöitä yhteensä 26. Mukava tapa tavata tuttuja. Pyöräilyn vetäjiä muistettiin lounaslahjakortilla. Ruokailun lomassa vastattiin nimettömänä kyselyyn, jolla kartoitettiin menneen kesän tunnelmia sekä kyseltiin tulevan kesän toiveita. Vastanneiden kesken arvottiin erilaisia palkintoja, osa lahjoituksia osa ostettuja.

Tiistaimelonnat osoittautuivat suosituksi. Yhdistyksen kajakit oli ahkerassa käytössä 4 tiistaina ja melomassa oli 15 eri henkilöä.

Nuku Yö Ulkona- tapahtuma järjestettiin Saaren rantamajalla la 29.8. Mukana yöpymässä oli 8 jäsentä ja 2 vierailijaa. Mukava tapahtuma kaiken kaikkiaan. Tänä vuonna kelikin suosi.

Perinteinen Pörönkierros muuttui tänä syksynä Oronkierrokseksi. Vironperän laavu Tarvaslammen päässä on kaunis ja oiva kahvion pitopaikka. Lähimaastoon oli maalimerkein merkattu muutama reittivaihtoehto. Reittejähän riittää alueella ja kulkeminen sekä saapuminen tapahtumaan on helppoa. Uusien kävijöiden tavoite saavutettiin, etenkin lapsiperheiden osalta. Kierroksella mukana n. 30 retkeilijää. Kahvion hoidossa jäsenistöä mukana 9. Ensi vuonna ehditään satsata reitistöön ja markkinointiin paremmin. Sitähän ei tiedä missä Syyskierros 2027 kierretään.

Seuraava tiedote varmaan vasta vuoden alussa, joten liikunnallista loppuvuotta kaikille!

alla vielä juttu ja kuvia Ruskamatkalta. Kuvia saatu jäseniltä ja niitä lisää nettisivuilla.

Pallaksen ruskamatka

Ruskamatka Pallakselle onnistui helposti Liikenne Eteläpään “valmismatkana”.

2 kuskin taktiikalla, matkapäiviä oli vain 2. Sekä meno että paluumatka oli erittäin sateinen, mutta kelit perillä mitä parhaimmat. Hotellilla lomaa viettäneet retkeilivät omaa tahtia kävellen tai pyöräillen. Sunnuntaina bussikyydillä pääsi tunturialueen ympäriajolle, kun vaeltajat kuljettiin Hettaan. Porukka oli saattelemassa vaeltajat venekyytiin Hetan Kodalta. Bussi ajoi Raattaman kautta Hettaa ja Muonion (kaupassa käynti mahdollisuus) kautta pois. Siitä alkoi kuskin pakollinen 40 tunnin lepoaika ja seuraava lähtö olikin tiistaina Särkitunturille. Helka oli selvittänyt, että lettukahvila on tiistaina viimeistä päivää auki. Bussilastillinen retkeilijöitä huiputti Särkitunturin ja nautti aurinkoisesta ja tyynestä syyskelissä upean maaruskan henkuessa kaikissa punaisen sävyissä.

Vaeltajat ottivat ensituntumaa rinkan kantamiseen ja taivaltamiseen vain reilun 6 km matkan Pyhäkeron tuvalle. Pihalle nousi pari telttaa ja osa varustautui yöpymään autiotuvassa, ellei muita tulisi. Ruokailun jälkeen käytii katsastamassa seuraavan päivän reittiä kohti Pyhäkeroa sekä poikettiin myös mönkiä uraa pitkin läheiselle tien kääntöpaikalle. Maisemat oli huikean punaiset.

Pakkasyön jälkeen oli mukava siirtyä autiotuvan lämpöön aamupalan valmistamiseen ja ruokailemaan. Illan aikana alueelle oli tullut useampi telttakunta. Osa teki ruokansa ulkonuotiolla ja keittimillä.Napakka tankkaus, kamat kasaan ja askellus kohti Pyhäkeron huippua. Rinkka selässä aivan eri kuin edellisen päivän katsemus. Matkaa tehtiin hitaasti, useasti kääntyen katsomaan maisemia takana päin.

Muutama retkeilijä reitillä oli reissussa pyörillä, kunnioittaen ja hämmästellen katsoimme polun sivussa heidän etenemistä. Matkalla istahdimme vanhan, palaneen tuvan raunioille

Huipulle on aina kiva päästä. (760m)

Sioskurun tuvalla pidettiin lounastauko ja tehtiin loppupäivän reittisuunnitelma. Päädyimme Tappurin autiotuvalle ja yövymme tuvassa ellei muita tule. Läheinen Tappurioja antoi mahdollisuuden pulahtaa tai ainakin uittaa rentouttavasti jalkoja. Tuvan ympäristön valvonta oli kookas sarvisen porohirvaan lauman varassa. Upea ilmestys koko porukka. Aamu askareiden jälkeen rinkka jälleen selkään ja matka jatkui reilut pari kilometriä. Osa porukkaa jätti rinkat maastoon ja huiputti Tappurin (640m). Jälkeenpäin kuulimme, että kanssavaeltajat olivat jo vähän huolestuneet kun rinkat oli maastossa. Aika jännä, jos 5 rinkkaa sadesuojat päällä, nätisti parkissa, niin jo pelätään jotain sattuneen. Huolenpito tietysti tottakai ok. Olivat sitten nähneet meidät rinteellä.

Matka jatkui reitillä kohti Pahakurua ja lounastauko pidettiin Rouvivaaran ja Pikkuvaaran välillä, pienen vesiuoman penkalla, kaukaa ihaillen Porttikurua.

Kanarisotto muhimassa ennen → huippua

Rinkat jätettiin jälleen maastoon ja suunnatiin kohti Outtakan huippua, jossa sijaitsee yksi Suomen Struven ketjun pisteistä (726m)

(**Struven ketju:** Kuten Stuorrahanoaivilla, myös Outtakalla sijaitsi yksi historiallinen **Struven ketjun** kolmiomittauspiste, josta Friedrich Georg Wilhelm Struve käytti alun perin nimeä *Ounas-tunturi*. Tämä piste ei kuitenkaan kuulu Unescon suojeltuun maailmanperintökohteeseen, toisin kuin Stuorrahanoaivi.)

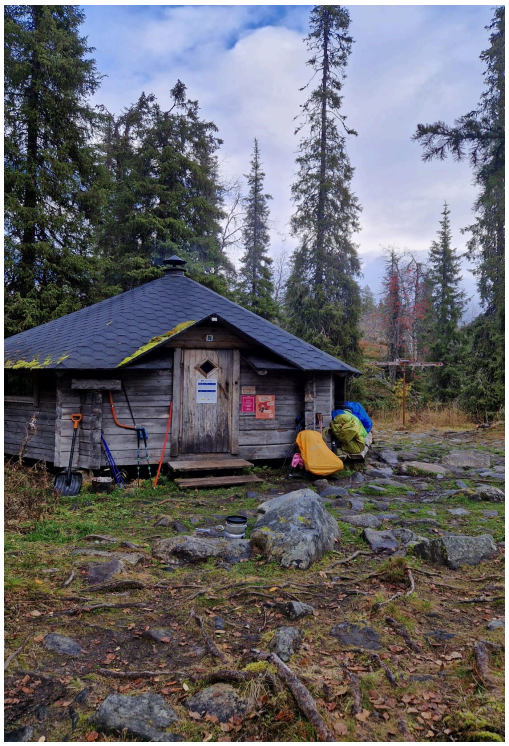

Maasto matkalla Outtakan huippulle oli kartan perusteella soinen ja märkä. Kun matkassa on suunnistaja-polkujuoksija,

niin motto oli “hyvin tästä pääsee, kevyellä askeleella” eikä todellakaan kengät kastuneet. Pahakurun autiotuvalla teimme vain tupatarkastuksen ja totesimme alueen olevan liina märkää telttailuun. Toisaalta olimme jo alustavasti menossa Hannukuruun ja sen kuuluisaan saunaan joten askelta toisen eteen vain kivikossa. Hannukurun autiotupa on jännästi koko alueen korkeimmalla kohdalla, täysin erillään “kerman varaustuvista” ja saunasta sekä teltta-alueesta. osa meidän porukasta oli ehtinyt jo paikalle, lämmittäneet saunan, kantaneet vedet ja saunoneet. Oli menossa miesten tunti ja sen jälkeen sekatunti. Myö mentii seuraavalle naisten tunnille eli klo 18. Ennen sitä tehtii ruuat ja aluksi noudettiin vesi aika kaukaa, koska Hannukurun kaivo pois käytöstä ulosteperäisen bakteeriston takia. Kaikki vesi otettiin luonnon vesistä ja keitettiin.

Sekasaunojat olivat hoitaneet hommansa vähän huonosti: pata puolillaan vettä, ei tulia alla, kiuaskaan ei kauhean kuuma eikä oikeastaan yhtään vettä. Kätevä emäntä laittoi homman rullaamaan. Saavit ulos, kaikki tulijat kantoi vettä, tulet padan alle ja puita reilusti myös todella ison kiukaan pesään. Lopulta ihan hyvät löylyt ja kolme uintireissua kruunasi koko tunnin saunavuoron. Hyvät yöunet oli taattu.

Seuraavana aamuna suunnattiin ylös Suastunturille ja alas kodalle Suaskuruun lounaalle. Hyvin tankattuna matka jatkuin kohti Lumikeron huippua (660m). Alkumatka oli kuin liukkaita kiviportaita olisi mennyt, välillä erittäin märkää soista, loivaa rinnettä, ei pitkospuita, kiveltä kivelle. Kaikki kuitenkin palkittiin huipulla, jossa aina tuulee. Kuoritakki piti laittaa päälle tuulen takia, ei niinkään sateen. Huipulla käveltiin pitkä pätkä, ihastellen maisemia. Lumikurun pohjalla mentiin poroaidan portista Vuotiskeron puolelle ja maisemat vain parani ja keli helli.

Seuraava taukopaikka oli suunniteltu Montelin majalle. Vuotiskeron kupeessa kulkeva reitti oli kivinen ja kulunut, mutta helppokulkuinen ja kuiva.

Montelinmaja on suosittu päiväkohde, sillä Raattaman tieltä ei siihen ole pitkä matka. Kodalla oli paljon porukka, mutta yks toisensa perään lähtiessä jäimme majalle “hiihtäjätytön” ja hänen Ilo-koiran kanssa. Osa meidän porukasta jatkoi matkaa vielä Nammalakuruun.Vietimme yön kodassa. Telttailemalla ollut “juristimies” koiransa kanssa, vietti meidän kanssa iltaa ja tuli myös aamupalalle kotaan. Mukavia keskusteluja tällä majalla kaikkien kanssa. Kodan läheisyydessä oleva Keräskero huiputettiin rauhallisen aamun ja aamupalan jälkeen. Huipulta avautui mahtavat näkymät ympäristöön ja etenkin Pallaksen suuntaan. Sieltä näkyi myös läheinen Nammalakuru.

Montellin Majan rakennuksen pienenä kuvan keskellä ja kuva Keräskerolta Pallaksen suuntaan. Polku jatkuu Nammalakuruun.

Nammalkurussa pysähdyttiin vain tupatarkastukselle ja muistamaan lähialueella tapahtunutta lumivyöryä, jossa äiti ja poika menehtyivät. He viettivät vuoden vaihteen 2023-2024 Nammalkurussa ja matkalla Pallakselle jäivät lumivyöryyn.

Matka jatkui jo vähän metsäisemmässä maastossa kohti Rihmakurun kotaa, jossa aioimme yöpyä joko teltassa tai kodassa. Oli torstai ja polulla hiljaista, joten osa majoittui kotaan ja osa telttaa (ettei sitä turhaa kannettu). Aikainen lounas, pitkä rauhallinen ilta ja ajoissa nukkumaan lähes täyden kuun valaistessa maisemaa. Oli kuulemma ollut revontuletkin.

Aamu ei valjennut ollenkaan. Kirkkaat, aurinkoiset päivät oli taakse jäänyttä. Sumu oli vallannut alueen ja loppumatka Pallakselle mentiin ihan sumussa. Välillä ei näkynyt yhtä eikä etenkään kahta reittimerkiä, polku kylläkin maastossa sen verran vahava, ettei eksymisestä ollut pelkoa. Mutta päästiin toteamaan kelin arvaamattomuus ja varallisuus….jos olisimme reittien ulkopuolella. Nousu kurusta oli soista, märkää rinnettä. Vesi valui purona polulla ja taas mentii kiveltä kivelle. Yllättäen eteen ilmestyi sumusta Taivaskeron viitta. Rinkat jätettiin parkkiin ja käväisimme sumuisella kerolla koska “siellä nyt ainakin pitää käydä”. Paikalla on muistomerkki 1952 Suomen olympiatulen sytyttämisestä. (809m)

Loppumatka Pallakselle olikin helppoa, hoidettua leveää polkua. Jonkin verran tuli päiväretkeläisiä vastaan, mutta rinkkakansaa ei näkynyt. Hotellilla majoituttiin samoihin huonesiin kuin 1, yönä, vaihdettiin siviilit päälle ja mentiin nauttimaan ravintolan herkkuja. Kyllä ne pussiruaan jälkeen maistuikin, olisi maistunut muutenkin. Sauna ja uinti kruunasi illan.

Vaellus meni kaikkien osalta hyvin. varusteet toimi, ei rakkoja, ei mitään kolhuja. Sen siivittämänä uutta jos suunnitellaan. Kiitos mukana olleille!

- Tiina

kuvia lisää nettisivuilla